

Kazatel: *Alexandr Flek*

Čtení: **Gn 1, 26**

Text: **2 Kor 3:2–3**

Vy jste náš list napsaný v našich srdcích, list, který všichni mohou znát a číst. Je přece zjevné, že jste Kristův list vzniklý naší službou, napsaný ne inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na kamenných deskách, ale na deskách lidských srdcí.

Ateisté, kritici a pochybovači často argumentují, že Bible není autentická, že evangelia jsou dílem pozdějších církevních ideologů a že Ježíš Nazaretský nikdy nic nenapsal.

Mají v tom pravdu, ale jen na první pohled. Ježíš nebyl spisovatelský typ uzavřený v ústraní své pracovny. Byl ovšem mistr slova a symbolu, tvůrce, řečník a performer, který své povídky, epigramy, hádanky, ale také prorocká představení předváděl veřejně, na ulicích a náměstích, na cestách, v polích, v chrámě i po domích.

Apoštol Pavel ovšem dodává, že Kristus byl a je také spisovatel. Konkrétně pisatel listů - a jeho listy jsme my. Sám Pavel, který Ježíše během jeho pozemského života nepotkal, se stal Kristovým listem k celému tehdejšímu známému světu - od Jeruzaléma přes Sýrii a Turecko až po Řím - a později dále, dokonce až do pohanských krajů obývaných Slovany, jejichž věrosvěty si dnes rovněž připomínáme.

„Je přece zjevné, že jste Kristův list ... napsaný ne inkoustem, ale Duchem živého Boha ... na deskách lidských srdcí,“ říká apoštol, a dodává, že je to „list, který všichni mohou znát a číst“.

Osobní korespondence bývá tou nejintimnější formou komunikace, nejosobnějším způsobem sebevyjádření a sebesdělení. I když si dnes manželé pošlou třeba jen sms, dokáží si často říci více než při běžném setkávání ve společné domácnosti. Z osobní korespondence se dozvídáme o historických velikánech často více než z jejich literárního díla nebo veřejného působení. Markantním příkladem toho jsou i dopisy Mistra Jana z Kostnice.

V jednom z nich píše svému průvodci a ochránci Janovi z Chlumu, a skrze něj i ostatním svým přátelům v Kostnici i doma v Čechách:

Cit.: „Vyložte ... se usmívám.“ (str. 59)

Co dokáže člověka ve strašné životní krizi, v těch nejhorších myslitelných podmínkách, přimět k úsměvu? V Husově případě to bylo vědomí, víra a jistota, že nepatří sám sobě. Že jeho život - a život nás všech - má vyšší smysl: Spatřovat Krista, zrcadlit Krista, být v tomto světě jakožto Kristův obraz.

Hus se ve svém snu v kostnickém žaláři raduje a po probuzení se usmívá, protože ví, že tento Boží obraz nelze zničit. Nemohou ho zničit ti, kdo jej zcela popírají, ale ani ti, kdo jej falšují a přemalovávají ke svému obrazu. Hus se usmívá v žaláři a věřím, že se usmívá i dnes v nebi, protože ví, že tento obraz nemaluje sám, ale spolu s ním „spousty lidí“ - nejen v Betlémě, ale po celém světě, nejen na začátku 15. století, ale i na začátku 21. století.

Jsme tedy Kristův list a Kristův obraz. V Efeským 2:10 čteme: Jsme přece jeho dílo! - a pro slovo „dílo“ je tu použito řecké slovo *poiema*. Jsme Kristův list, Kristův obraz, Kristova poema, Boží báseň.

Nechme tedy Božího Ducha, ducha veškerého stvoření a tvoření, aby nás dál tvořil, psal, maloval, aby dál básnil náš život. Jemu jako každému tvůrci na jeho díle záleží. A jako každý tvůrce chce být skrze své dílo pochopen, chce se skrze něj vyjádřit a dát poznat.

Život Jana Husa se stal jasným svědectvím o Kristu - o tom, jaký je a jaký není. Pojďme i my žít svůj život jako smyslupný a silný příběh, jako působivý obraz Krista, jako báseň o kráse Božího stvoření a síle jeho spasení.

Můžeme se při tom řídit třeba Husovým oblíbeným heslem:

„Co jsi, cos byl a co budeš, o tom vždy přemýšlej.“ Amen.